

Fuga unui profet

19 noiembrie 2004

Gili Cârstea

„Ilie, când a văzut lucrul acesta, s-a sculat și a plecat, ca să-și scape viața” (1 Regi 19:3).

Acesta este raportul Bibliei despre reacția lui Ilie la amenințarea unei femei amehite de vinul Babilonului. Izabela se jura pe asprimea zeilor că va trece pe profetul Domnului prin ascuțitul sabiei, iar acesta fuge în pustie și cere lui Dumnezeu să-i ia viața. Dacă tot dorea să moară, de ce nu a rămas la palat, să-l omoare Izabela?

Ilie nu avea nici un motiv să se teamă de amenințările Izabelei. Pe vârful muntelui Carmel obținuse binecuvântarea lui Dumnezeu, bunăvoința împăratului și încrederea poporului. Ce putea să-i facă Izabela, rămasă acum fără teologii ei mincinoși, fără putere asupra poporului și fără prea mare credibilitate în fața soțului ei? Ce avea ea așa de special încât marele biruitor de pe Carmel și-a simțit șira spinării cuprinsă de fiori reci la amenințarea ei? Nu a făcut decât să rostească o frază banală, și omul lui Dumnezeu a părăsit în goană mișcarea de reformă națională care se înfiripa, și care necesita prezența lui în capitala țării. Ce farmece speciale avea Izabela, ca să pună pe fugă un om care sfidase până mai ieri tot ce se putea sfida, pe împăratul crud al lui Israel, gloata teologilor naționali, garda națională, poliția bisericească, comisia de puritate doctrinală a bisericii, ca să nu mai vorbim de poporul turbat de seceta prelungită adusă de Ilie, așa cum credeau ei. Acum toată lumea este de partea lui, iar el fuge de o femeie izolată, apostaziată și lipsită de pârghiile puterii pe care le controlase până acum.

S-ar putea ca problema să nu fie la Izabela, ci chiar în inima lui Ilie.

Pe Carmel, la cererea lui Ilie, Dumnezeu dragostei S-a prezentat poporului Său, popor care Îl confunda cu Baal. El a răspuns cererii lui Ilie de a aprinde jertfa de pe altar, luminând astfel muntele Carmel cu slava caracterului Său, un Miel pe care Îl duci la tăiere. Prin acest gest, Dumnezeu dorea să câștige inima lui Israel pentru căile neprihănirii, în contrast cu brutalitatea, violența, lipsa de milă și grosolănia închinării la Baal. Dar Ilie este luat de val, iar succesul răsunător i s-a urcat la cap la fel de repede ca vinul Babilonului. Purtat de uralele poporului luminat de slava lui Hristos, el comandă măcelărirea teologilor mincinoși. Așa ceva nu era în acord cu neprihănirea lui Hristos, nici cu caracterul lui Dumnezeu, deși era în acord cu practicile lui Baal și ale poporului apostaziat. Ilie, până atunci

vânat de închinătorii lui Baal spre a fi omorât, face exact același lucru când evenimentele devin prielnice pentru el. Din victimă, el devine călău pentru călăii lui, care acum devin victime; o asemenea procedură arată că Dumnezeu nu era deloc diferit de Baal. Ilie merge pe același drum care pe Moise l-a costat viața. Acesta a dat o impresie greșită despre caracterul lui Dumnezeu, lovind stânca pentru a da apă, deși era nevoie doar de rostirea cuvântului. Ilie face aceeași greșeală, demonstrând cât de adânc este scrisă violența în inimile noastre. Mai târziu, amândoi vor veni să-L încurajeze pe Fiul omului să nu repete greșeala lor.

Dumnezeu nu i-a cerut lui Ilie să omoare pe profeții lui Baal. Dacă trebuiau omorâți, Dumnezeu Se putea descurca și fără ajutorul lui. Și era bine să o facă înainte ca aceștia să apuce să ducă poporul în rătăcire; acum, după ce au fost demascați așa de spectaculos, iar poporul le-a întors spatele definitiv, omorârea lor nu mai slujea la nimic. Era doar o răzbunare tardivă și ineficientă, o ură inutilă și deplasată.

Cu această povară de sânge în spate, Ilie nu mai reușește să vadă harul iubitor și protector care îl salvase până atunci. Se ridicase un zid între el și Dumnezeul lui. Deși era adulat de tot Israelul, Ilie fuge din fața unei femei nepocăite. La umbra ienupărului, el cere să moară, recunoscând cinstit că nu este mai bun decât părinții lui. Dumnezeu onorează sinceritatea, mai ales că Ilie avea nevoie de încă o confruntare cu farmecul inegalabil al lui Hristos. Trebuie să meargă la muntele lui Dumnezeu, la Horeb, o călătorie de patruzeci de zile și patruzeci de nopți, și acolo să capete o nouă rază de lumină despre Acela care peste mii de ani va fi numit cu respect sfânt UN SERV AL SERVILOR. A fost vijelia, a venit cutremurul, a urmat focul, dar Dumnezeu nu era în ele. Apoi a venit un susur blând, iar Ilie și-a înțeles nebunia de la poalele muntelui, unde a deformat chipul iubitor al Dorinței Veacurilor prin focul, cutremurul și vijelia de sânge în care a scăldat pe opozanții lui Dumnezeu. Acum era pregătit pentru misiunea lui finală și pentru o altă misiune în viitor, când urma să încurajeze pe Mielul lui Dumnezeu să reziste cu blândețe, răbdare și umilință la toate manevrele prin care sfinții din vremea Lui vor căuta să-I ia viața. Iar sfinții respectivi, onorații membri ai Sinedriului, nu erau cu nimic mai buni decât proorocii lui Baal din vremea lui Ilie. Hristos nu a repetat greșeala lui Ilie. După învierea Sa glorioasă, El nu a cerut ucenicilor să treacă prin ascuțișul sabiei pe Caiafa, Ana și haita lor de lupi setoși de sânge. Nu a strigat: „Unul să nu scape,” așa cum a făcut Ilie. Din contră, i-a trimis la ei cu vestea bună că Dumnezeu îi iartă, că le oferă o a doua șansă de a aprecia frumusețea neprihănirii.

Ilie a privit, din locașul lui ceresc, cu satisfacție maximă cum Fiul Omului i-a recuperat greșeala și a aruncat-o în fundul mării.
